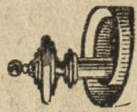


# OPIEKUN KATOLICKI

N<sup>o</sup> 54.



dawniej „Gazeta Górnoszlązka.”



Rok XIV.

Bytom (Beuthen O./S.) dn. 16 lipca 1887.

„Opiekun Katolicki” wychodzi co środę i sobotę. Przedpłata kwartalna wynosi na pocztach jak i dla miejscowych 1 markę; w Austrii z przesyłką 75 cent.; w Ameryce 1/2 dolara. Listy nadsyłać należy franko pod adresem: Redakcyja lub Ekspedycyja „Opiekuna Katolickiego” w Bytomiu (Beuthen O./S.) Dyngosstrasse 27. Za ogłoszenia płaci się od wiersza petytowego lub zajętego miejsca 20 fen.

Ogłoszenia przyjmuje Ekspedycyja w miejscu, jako też i w Wroclawiu Rudolf Mosse oraz Haase, Stein & Vogler w Berlinie i Hamburgu. — W Warszawie Rajchman i Frëndler, ulica Senatorska Nr. 18. — W Frankfurcie n. M. Daube & Co. — W Paryżu i na całą Francją A. Sławiński Paris, Rue Véseléy Nr. 3. Rękopisma nadesłane redakcyi nie zwracają się, lecz bywają niszczone.

Bytom dn. 15 lipca.

Najważniejsza wiadomość jaką się dziś świat zajmuje, jest wybór Ferdynanda księcia koburskiego, Księciem Bułgarii. — Książę Ferdynand jest katolikiem, żonaty, zpokrewniony z cesarzem austriackim. —

W tej to sprawie już doszły nas następujące wiadomości:

Depesza wysłana przez prezidenta sobrania do księcia Koburskiego, brzmi: Członkowie Wielkiego Zgromadzenia przejęci czią dla wysokich przymiotów dostojnej osoby Waszjej Królewskiej Wysokości i przeświadczeni o sympatyach Waszjej Wysokości dla sprawy bułgarskiej, dzisiaj na posiedzeniu jawnem wybrali Waszą Król. Wysokość przez aklamacyę księciem Bułgarii. Składając moje najuniżeńsze życzenia, jako tłumacz gorących pragnień deputowanych sobrania i całego narodu, wypowiadam prośbę, aby Wasza Król. Wysokość przybyła jak najprędzej do Bułgarii jako władca narodu, który niewzruszoną ma nadzieję, że Wasza Król. Wysokość swój szlachetny żywot poświęci rozwojowi państwa i wolności wielkiego ludu bułgarskiego.

Depesza wysłana do księcia Koburskiego przez regencyę, opiewa:

„Wielkie Zgromadzenie narodowe wybrało dzisiaj Waszą Król. Wysokość uroczystie księciem Bułgarii. Składając życzenia, wypowiadamy nadzieję, że rządy i Waszej Król. Wysokości Dynastyja dostarczą najpiękniejszych kart naszej historii. Wasza Król. Wysokość dla sławy i niezawisłości naszej ojczyzny — niech żyje!”

Odpowiedź ks. Ferdynanda brzmi jak następuje:

„Jestem dumny i wdzięczny z powodu uchwały wielkiego zgromadzenia narodowego, które mnie wybrało księciem Bułgarii. — Mam nadzieję, iż okażę się godnym zaufania szlachetnego narodu bułgarskiego, i jestem gotów, idąc za wezwaniem wielkiego zgromadzenia narodowego, udać się do Bułgarii, aby życie swe poświęcić szczęściu i dobrobytowi narodu bułgarskiego, skoro tylko wybór ten przyjęty zostanie przez wysoką Portę, a uznany przez mocarstwa. Proszę, aby pan wyraził gorące podziękowanie wszystkim reprezentantom, którzy mnie z jednomyślnością, wzruszającą mnie głęboko, i aby oni wyrazili wdzięczność moją całemu ludowi bułgarskiemu.

Miasto Sofia i Tirnowa przyozdobione są od chwili przyścia depeszy od księcia Koburskiego flagami. Z prowincyi nadchodzą pełne zapału depesze. Miasto Sofia przesłało ks. Koburskiemu telegraficznie swoją gratulacyę. W sobotę wieczór miasto illumino-wano.

Wybrany przez zgromadzenie narodowe księciem Bułgarii, książę Ferdynand, Maksymilian, Karol, Leopold, Maryan, Sasko-Kobursko Gotajski książę Saski, urodził się w Wiedniu 26 lutego r. 1861 Ojcem jego był książę August, Ludwik, Wiktor, generał-major armii austriackiej, zmarły 26 lipca r. 1881, a matką Marya, Klementyna, Klotylda z domu Bourbon-Orléans, urodzona 3 czerwca r. 1817, córka Ludwika Filipa, króla francuskiego, żyjąca do dzisiaj. Książę Ferdynand zajmuje obecnie stanowisko porucznika w 11 pułku huzarów armii austriackiej.

Po wyborze ks. koburskiego, nie jest Bułgaria — jak słusznie zauważa wiedeński „Fremdenblatt” bliższą wyjścia ze swego fatalnego położenia, jak po wyborze ks. Waldemara duńskiego. Jedyna różnica pomiędzy tym a tamtym wyborem zachodzi w tem, że ks. Waldemar ofiarowanej sobie korony nie przyjął, podczas gdy ks. Ferdynand podziękował zgromadzeniu narodowemu za zaufanie i wyraził gotowość przybycia do Bułgarii, skoro tylko wybór jego zatwierdzony zostanie przez Portę i uznany przez wielkie mocarstwa.

Czy ta ostatnia przeszkoda zostanie usunięta, o tem na razie wątpimy. Z Paryża donoszą do „Kreuz Ztg.”, że Francya przez wdzięczność dla Rosyi za poparcie jej w sprawie egipskiej, odrzuci każdego kandydata do tronu bułgarskiego, który się Rosyi podobać nie będzie.

Utrzymują zaś tam osoby znające dobrze jej usposobienie, że na księcia koburskiego nie przystanie; Rosya uważa obecnie zgromadzenie za nieprawne. Francya da Rosyi w tym przedmiocie pierwszeństwo.

## Skutki ukazu.

Pod dniem wczorajszym telegrafują z Warszawy do „Danziger Ztg.”: „Dziennik warsz.” donosi urzędowo, że pewnej liczbie zagranicznych zakładów w gubernii piotrkowskiej, w tem kopalniom Kramsty, tuż nad granicą szląską położonym z 2500 robotnikami, zakładom górniczym w Golowogu, należącym do austriackiego „Län-

się do serca. Nie wiem dla czego, ale jakaś nowa nadzieja wstąpiła we mnie, że choć wielka niechęć ludzi, przecież naszej stałości nie prze-może! Bóg nad nami!

H a n k a.

Tak — Bóg! i dobrzy ludzie! . . . .

J a n e k.

Dobrzy ludzie powiadasz? co mówić o obcych, kiedy nam nasi własni rodzice przeciwni!

H a n k a.

No, no, posłuchaj a uwierzysz, że są i ludzie dobrzy, którzy nam są życzliwi. Czy widziałeś tego młodego panicza, co wczoraj przyszedł piechotą do nas?

J a n e k.

Widziałem; ten szkolarz? w czarnej sukma-i białem kapeluszu słomianym, chodzi wszędzie, drapie się jak kot po górach, ogląda się po wsi, i coś sobie do książki zapisuje.

H a n k a.

Ten, ten sam.

J a n e k.

No i cóż nam po nim?

## CZAROWNIK.

Komedia ze śpiewami w 2 aktach.

Opracował

PIOTR KOŁODZIEJ

z Siemianowic.

### Akt II.

Scena przedstawia górzystą i na pół dziką okolice. Po obu stronach krzaki, w głębi widok wioski, za sceną słyhać brzęk kos i wesołe piosenki żniwiarzy. Na scenę wchodzi kilku wieśniaków, z których jeden śpiewa.

#### SCENA 1.

Wieśniacy z kosami do żniwa.

(Młody wieśniak śpiewa:)

Ś p i e w VI.

Słońce zeszło z po za szczytów,  
Błyszcza w rosie wrzosy,

Ptaszek zawisł u błękitów,  
Brzmia pastusze głosy.

Tam na bujnej błoni,  
Wśród kwiatów i woni,  
Świetle słońca, błysku rosy,  
Zabręczą nam kosy.

(Chór wieśniaków.)

Zabręczą nam kosy.

Młody wieśniak.

Dalej chłopcy do roboty,  
Bo to życie nasze,  
A zanuemy pieśń z ochoty  
Gdyby wolne ptaszę.

Nuż na łękę dzi-ci,  
Zieleni się niwa,  
Słoneczko nam świeci,  
Skowronek nam śpiewa.

(Chór wieśniaków.)

Skowronek nam śpiewa (odchodzą.)

#### SCENA 2.

Hanka i Janek.

(wchodzą z lewej strony.)

J a n e k.

Słońce tak pięknie zeszło, ranek tak jakiś miły i wesoły, że mimowoli jakaś otucha garnie





